

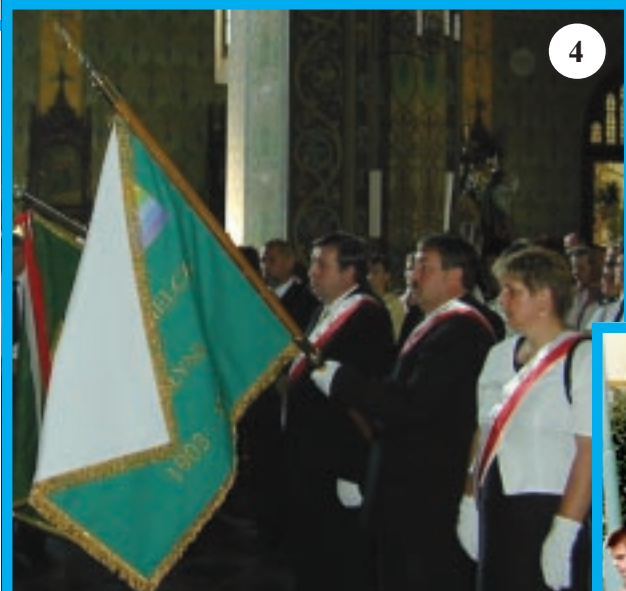
Fakty i Realia

gazeta żółtyńska

Miesięcznik

Nr 7 (93) lipiec 2006 ISSN 1733-3253

Żółtyńskie sztabdary

1. Święto Ludowe 2006
2. 55 rocznica pacyfikacji Żołyni, czerwiec 1998
3. Jubileusz 50-lecia LO, wrzesień 1995
4. 5. Stulecie Banku Spółdzielczego w Żołyni, 27 lipca 2003

ŻOŁYŃSKIE SZTANDARY

Sztandar (chorągiew, flaga) to regularnych kształtów płat materiału przymocowany do drzewa, zawierający umowne zestawienia barw, godła, symbole, wizerunki, służący jako znak państwa, miasta, organizacji społecznej, politycznej, kościelnej, zawodowej, oddziału wojskowego, szkoły itd.

Flaga jest znakiem państwa. Zawiera barwy zatwierdzone urzędowo. Białe - czerwone barwy polskiej flagi obowiązują od czasów powstania listopadowego. 7 lutego 1831 r. parlament uchwalił stosowne prawo wyjaśniające m. in. dlaczego wybrano takie kolory: "Izba Senatorska i Poselska, po wysłuchaniu wniosków Komisji Sejmowych, zważywszy potrzebę nadania jednostajnej oznaki, pod którą winni się łączyć wszyscy Polacy, postanowiły i stanowią art. 1 : Kokardę narodową stanowić będą kolory herbu Królestwa Polskiego i Wielkiego Księstwa Litewskiego, to jest kolor biały z czerwonym".

Treści ideowe **chorągwi** oraz związane z nimi ceremonie kształtowały się już w starożytności. Miała ona znaczenie niewiele mniejsze od relikwii, a jej niemal sakralny charakter podkreślano przez umieszczanie na płacie wizerunku świętych oraz dewiz, np. : "Bóg z nami", " Króluj nam Chryste". Od czasów średniowiecza chorągiew, nawet bez motywów religijnych, była niemalże świętym symbolem. Zanim ją wręczono tym, którym miała służyć, była poświęcana w kościele podczas uroczystej Mszy św.

7.X.1934 r. Uroczystość poświęcenia szkolnego sztandaru. Poczet złożony z uczennic (od lewej: Józefa Rogowska, Maria Drzewicka, Elżbieta Dobrzańska)

Rok 1934 - Uroczystość poświęcenia sztandaru SL (siedzą od lewej: Władysław Jagusztyn, Tadeusz Burda s. Józefa Burdy, Jan Kuras, sztandar trzyma Józef Kulpa z Grodziska)

Z biegiem czasu znaczenie chorągwi przeniesiono na **sztandar**, który stał się nie tylko symbolem zorganizowanej zbiorowości, ale pełni również rolę strażnika idei i tradycji, przemawia do uczuć patriotycznych i obywatelskich, pobudza do działania w imię wspólnej sprawy.

Najstarsze sztandary z terenu Gminy Żołynia, mające już dziś wartość muzealną, pochodzą z czasów II Rzeczypospolitej. Jest ich 5: **Sztandar Cechu Rękodziel Zbiorowych w Żołyni, Sztandar Polskiego Stronnictwa Ludowego w Żołyni, Sztandar Polskiego Stronnictwa Ludowego w Brzósie Stadnickiej, Sztandar Powszechnej Szkoły Żeńskiej w Żołyni, Sztandar Powszechnej Szkoły Męskiej w Żołyni.**

W okresie powojennym instytucje i organizacje działające na terenie Gminy Żołynia, pomne pokoleniowych zadań, podjęły także dzieło kultywowania wielowiekowej polskiej tradycji nadawania sztandarów. W czasach PRL - u otrzymali je żołyńscy kombataneci, LOKowcy, strażacy i LO. Gwoli ścisłości historycznej należy dodać, że był jeszcze sztandar Komitetu Gminnego PZPR. W ostatnich latach (głównie z okazji obchodzonych jubileuszków) sztandary otrzymały : SP 2, Koło Łowieckie "Kuropatwa", OSP, Zespół Szkół im. A. Mickiewicza, Bank Spółdzielczy oraz Gminny Klub HDK PCK.

Ogółem na terenie Żołyni znajduje się obecnie 16 sztandarów. Poczt sztandarowe wystawiane są z okazji obchodów wewnętrznych danych organizacji czy instytucji oraz uroczystości środowiskowych, kościelnych i świąt narodowych.

SZTANDAR CECHU RĘKODZIEL ZBIOROWYCH

Już na początku 18 w. Żołyńia nasycona była znaczną liczbą rzemieślników różnych specjalności i spełniała rolę osady targowej. W tym czasie najwięcej było tkaczy, którzy prawdopodobnie mieli też swój cech. Po utworzeniu miasteczka zwanego Lubomierzem nastąpił dalszy prężny rozwój rzemiosła. Na początku 19 w. niemal w każdym jego domu funkcjonowały rzemieślnicze warsztaty (nawet po kilka). Masową specjalnością stało się wówczas szewstwo, które zyskiwało coraz większe znaczenie, aż w końcu doszło do pozycji wiodącej. Funkcjonowały cechowe bractwa religijne zajmujące się np. oświetlaniem świecami kościelnych ołtarzy. W 1814r. doszło do zorganizowania cechu rękodziel zbiorowych, którego największą liczbę stanowili właśnie szewcy, rzeźnicy i tkacze. Przypadającą w 1934r. 120-tą rocznicę jego powstania żołyńscy rzemieślnicy postanowili uczcić przez ufundowanie sztandaru.

Przygotowaniem jubileuszu zajmował się specjalnie powołany do tego celu komitet w następującym składzie: Ks. proboszcz Piotr Niedziałek, dr Antoni Pająk, kier. szk. żeń. Józef Stachyra, kier. szk. męs. Karol Ogrodnicki, wójt - Antoni Dec oraz Ignacy Babiarz, Jan Decowski, Stanisław Lic, Władysław Słomiany, Stanisław Fleszar, Ludwik Krzyżak, Kazimierz Dziurzyński, Władysław Dobrzański.

Uroczystości pod protektorem starosty pow. łańcuckiego Stanisława Roberta Bogusławskiego, dowódcy 10 Pułku Strzelców Konnych w Łańcucie płk. Kazimierza Plisowskiego i ordynata hr. Alfreda Potockiego odbyły się 18.X.1936r. O godz. 9.00 żołyńscy rzemieślnicy zgromadzili się w sali cechu u Antoniego Kwiatka (dom ten znajdował się z tyłu obecnej remizy). Stamtąd udali się do kościoła parafialnego. W nabożeństwie uczestniczyli przedstawiciele władz powiatowych i hr. Alfred Potocki, który przywiózł sztandar. Poświęcenia dokonał ks. proboszcz Piotr Niedziałek. Po Mszy św. goście wbili gwoździe w drzewce sztandaru (w przedśionku kościelnym zwanym "babińcem"). Następnie odbyła się defilada ze sztandarem przed władzami, po której uczestnicy udali się do Domu Ludowego, gdzie zostało wygłoszone okolicznościowe przemówienie, dokonano wbicia reszty gwoździ i wpisów do księgi pamiątkowej. Obchody jubileuszu zakończyła zabawa taneczna.

"By przekazać potomnym drogą pamiątkę i zmanifestować braterską solidarność stanu rzemieślniczego" (cytat z zaproszenia), w drzewce sztandaru wbito 263 gwoździe. Są na nich wygrawerowane nazwiska nie tylko członków żołyńskiego cechu, ale również wielu wybitnych osobistości takich jak: wojewoda lwowski Władysław Belina Prażmowski, starosta S.R. Bogusławski, hr. Alfred Potocki, poseł na Sejm Wincenty Inglot, burmistrz Leżajska Tadeusz Niziński, dr Józef Drzewicki em. dyr BGK, dr Homerski dyr Izby Przemysłowej. Są gwoździe księży, nauczycieli, urzędników, Cechów z Łańcuta, Przeworska, Leżajska i Lwowa itd.

Do 1939r. sztandar przechowywany był w szkole. Po wkroczeniu Niemców został ukryty w kościele, gdzie znajduje się do chwili obecnej. W okresie międzywojennym żołyńscy strażacy ubrani w galowe mundury w dniu swego patrona św. Floriana ze sztandarem Cechu Rękodziel Zbiorowych (bo własnego nie mieli) maszerowali z remizy do kościoła parafialnego na nabożeństwo. Po wojnie przez długie lata sztandar nie był nigdzie eksponowany. Dopiero od 1992r. oddział żołyńskich "turków" zabiera go ze sobą, gdy wyjeżdża na Parady Straży Wielkanocnych organizowane w różnych miejscowościach województwa w każdą pierwszą niedzielę po Wielkanocy.

Awers - płat bordowego materiału, pośrodku srebrno-biały orzeł w złotej, zdobionej szlachetnymi kamieniami koronie, napisy u góry i u dołu wyhaftowane złotą nicią

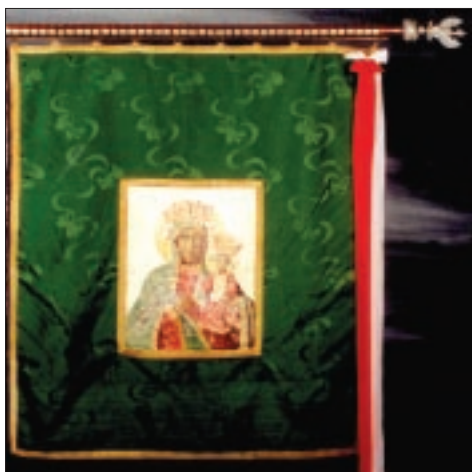
Rewers - na środku płótna w kolorze białym wyszyty łacem wizerunek patrona rzemieślników św. Józefa z dzieciątkiem, otoczony złotym napisem - wezwaniem. Na całym obwodzie złożone frędzle. Toczono drzewce z gwoździami, składane w środku, zakończone ciężkim metalowym orłem z rozpostartymi skrzydłami.

SZTANDAR POLSKIEGO STRONNICTWA LUDOWEGO W ŻOŁYNI

Początki zorganizowanego ruchu ludowego na terenie Żołyni sięgają końca 19w. Wtedy powstało tu pierwsze Koło Stronnictwa Ludowego. Jego członkowie byli założycielami banku spółdzielczego, kółka rolniczego, prekursorami oświaty. Bardzo prężna była działalność żołyńskich ludowców, z Józefem Burdą na czele, w okresie międzywojennym. O doniosłym znaczeniu organizacji chłopskiej świadczy m.in. fakt zdobycia środków finansowych umożliwiających ufundowanie Kołu sztandaru. Uroczystość jego poświęcenia odbyła się 9 września 1934r. Uczestniczyli w niej licznie zgromadzeni mieszkańcy Żołyni i okolicznych wsi. Na miejsce zbiórki wyznaczono pastwisko gminne w Żołyni Dolnej, gdzie ustawiono trybunę, z której Józef Burda witał przybywających grupami ludowców. Najliczniejsza była grupa z Grodziska, której towarzyszyła własna orkiestra. Następnie pochód ludowców z orkiestrą na czele wyruszył do kościoła parafialnego w Żołyni. Podczas Mszy św. ks. proboszcz Piotr Niedziałek poświęcił sztandar, a potem wraz z ks. prałatem Bronisławem Karakulskim - wbili w drzewce swoje gwoździe. Później w zwartym szyku uczestnicy uroczystości pomaszerowali do Żołyni Dolnej na wiec, podczas którego głos zabierali: Józef Burda, Władysław Jagusztyn i Kula z Grodziska. Członkowie Koła i zaproszeni goście dokonali wbicia pamiątkowych gwoździ w drzewce sztandaru. W uroczystości uczestniczył wysłannik przywódcy chłopskiego Wincentego Witosa, który w tym czasie przebywał na emigracji. Na drzewcu sztandaru znalazły się 193 gwoździe - głównie członków żołyńskiego Koła SL i jego sympatyków oraz Kół Stronnictw Ludowych i Kół Młodzieży Wiejskiej z okolicznych wsi. Pierwsze miejsca zajmują gwoździe: Wincentego Witosa, pośła Jana Sobka i Józefa Burdy. Uroczystości zakończyła zabawa ludowa.

Przed II wojną światową sztandar przechowywany był w budynku Kasy. Jeżdżono z nim na uroczystości poświęcenia sztandarów do okolicznych wsi, święta ludowe i święta czynu chłopskiego. Po klęsce wrześniowej o sztandarze zapomniano. W budynku Kasy mieściły się kwatery niemieckie i sklep Kółka Rolniczego prowadzony przez Józefa Janusza z Zakęcia. O sztandarze dowiedział się ks. P. Niedziałek i namówił Janusza, by go stamtąd wy dostał. Ten przekonał Niemców, że sztandar jest własnością dzieci szkolnych i towarzyszył im w różnych uroczystościach religijnych. Brak napisów na płatach sprawił, że Niemcy w to uwierzyli i oddali sztandar w zamian za 2 litry dobrej łańcuckiej wódki. Został umieszczony w ramie obrazu kościelnego i tak przetrwał wojnę. W 1950r. zmarł Piotr Mach. Gustaw Soński wziął sztandar, by uroczystie odprowadzić zwłoki na cmentarz. Dowiedziało się o tym UB, zabrało sztandar i przetrzymywało go w swojej łańcuckiej siedzibie do 1957r. Po "odwilży" wy dostał go stamtąd w maju 1957r. Jan Miś i przez 10 lat przechowywał w swoim domu. Sztandar towarzyszył ludowcom w czasie uroczystości Święta Ludowego czy wyjazdów do Wierchosławic na Zaduszki Witosowskie. Po utworzeniu Gminnego Koła PSL w Żołyni stał się jego własnością. Opiekuje się nim prezes Koła Stanisław Kuras. Założył i prowadzi kronikę, w której zamieszcza informacje i zdjęcia z uroczystości z udziałem pocztu sztandarowego. Ludowcy z Żołyni byli ze swym sztandarem m.in.: w 1994 r., w 1995 r. na IV Kongresie PSL w Warszawie, w 2000 r. na pogrzebie dowódcy BCh gen. Fr. Kamińskiego w Warszawie. Poczet uczestniczy w pogrzebach członków PSL-u i wszystkich lokalnych uroczystościach.

Obie strony sztandaru wykonane są z tej samej wzorzystej tkaniny w kolorze zielonym. Mają prawie jednakowej długości brzegi obszyte złotym galonem. Na środku jednej strony umieszczony jest symbol ruchu ludowego - czterolistna koniczyna z kłosami zboża, a pod nim nazwa miejscowości i data wyhaftowane złotą nitką. Na środku drugiej strony w ramce z galonu na białym tle widnieje wizerunek Matki Boskiej Częstochowskiej. Na szczycie drzewca umieszczony był niegdyś drewniany orzeł podrywający się do lotu wyrzeźbiony przez p. Drzewickiego. Kiedy jedno jego skrzydło uległo zniszczeniu, wymieniono go na metalowego orła piastowskiego.

SZTANDAR POLSKIEGO STRONNICTWA LUDOWEGO W BRZÓZIE STADNICKIEJ

Pierwsze Koło Stronnictwa Ludowego w Brzozie Stadnickiej powstało w ostatnich latach ubiegłego stulecia. Fakt ten dowodzi, że mieszkańcy wsi zachowali świadomość narodową, obywatelską postawę i otwarci byli na idee ruchu ludowego. Założyli Kółko Rolnicze i wybudowali na jego potrzeby za własne fundusze nowy budynek. Po odzyskaniu niepodległości działalność chłopska jeszcze bardziej się ożywiła. Trudna sytuacja ekonomiczna na początku lat trzydziestych spowodowała wzrost zainteresowania problematyką społeczną, zrodziła potrzebę organizowania się i szukania dróg prowadzących do poprawy życia. W Brzozie Stadnickiej powstało znów Koło SL. Założyli go: Julian Dołęga i Władysław Wilczek. O aktywności Koła świadczy m.in. udział mieszkańców wsi w dwóch wiecach organizowanych w Rakszawie z okazji przyjazdu Wincentego Witosa (5 czerwca 1932r i 18 czerwca 1933r). Tygodnik "Piast" odnotował wtedy, że na pierwszy wiec przybyło czwórkami z Brzozy 730 osób, a w imieniu młodzieży witała Witosa delegatka tej wsi, zaś podczas drugiego spotkania z przywódcą chłopskim dziewczęta z Brzozy Leonora Bałutówna i Rozalia Różańska w pięknych strojach ludowych deklamowały wiersze.

Ambicją Koła SL w Brzozie Stadnickiej było posiadanie własnego sztandaru. Podnosiło to rangę i prestiż organizacji. Do jego ufundowania w największym stopniu przyczynili się: Andrzej Urban, Szymon Wawraszek, Władysław Wawraszek, Andrzej Wawraszek, Antoni Wałczyk, Ludwik Buszta, Władysław Wilczek, Julian Dołęga, Stanisław Dołęga, Franciszek Płoszaj, Wojciech Buszta. Sztandar został zakupiony ze składek członków koła i niezrzeszonych mieszkańców wsi. Poświęcenie odbyło się w 1936r., w uroczystości uczestniczyli przedstawiciele Kół SL z okolicznych wsi, władze powiatowe i regionalne Stronnictwa oraz sympatycy z różnych miejscowości. W drzewce, które wykonał miejscowy stolarz Stanisław Dołęga, wbito pamiątkowe gwoździe z nazwiskami osób i nazwami organizacji m.in. prezesa SL Wincentego Witosa, b. marszałka Sejmu Macieja Rataja, posła Bronisława Gruszki, posła Jana Sobka, Władysława Jagusztyna, ks. Piotra Niedziałka. Wszystkich gwoździ jest 323, ale część z nich była fundowana i wbijana do 1939r.

Przez długie lata sztandarem opiekował się i był jego chorążym Władysław Wilczek. W czasie wojny i w okresie stalinowskim przechował go w swoim domu. Misternie złożony płat, ulokowany w głębokiej ramie specjalnie dla niego wykonanej przez Stanisława Dołęgę, wisiał na ścianie pokoju. Widoczny tylko wizerunek Matki Boskiej Częstochowskiej niczym nie różnił się od innych obrazów świętych. Drzewce ukryte było w zabudowaniach gospodarskich. Ludowcy z Brzozy uważają, że widniejąca na sztandarze Matka Boska miała ich w swojej opiece, gdyż wszyscy ci, których gwoździe znajdują się na drzewcu, szczęśliwie przeżyli hitlerowski, a potem stalinowski terror. Poczet sztandarowy wystawiany był co roku 3 maja na uroczystej mszy świętej w intencji urodzajów, podczas obchodów święta ludowego, dożynek, uroczystości państwowych i pogrzebów członków Koła. Wyjeżdżano ze sztandarem na wiece, zjazdy, strajki i manifestacje, a po wojnie na pogrzeb Macieja Rataja (po ekshumacji jego zwłok) i Wincentego Witosa. W czasach PRL-u namawiano Władysława Wilczka, by oddał sztandar do Izby Pamięci Narodowej, ale on kategorycznie odmówił. Od 1995r zabytkowym sztandarem opiekuje się prezes Koła PSL w Brzozie Stadnickiej Władysław Wróbel. W skład pocztu sztandarowego wchodzi obecnie: Władysław Wróbel, Antoni Wawraszek i Stanisław Błajdo.

Płaty w kolorze zielonym, dziś już wyblakłym zwłaszcza w miejscach narażonych na działanie światła (z czasów ukrywania sztandaru w latach okupacji). Jedną stronę zdobi wizerunek Matki Boskiej Częstochowskiej, drugą czterolistna koniczyna. Nie ma żadnych napisów. Brzegi sztandaru obszyte złotymi frędzlami.

SZTANDARY SZKOŁY PODSTAWOWEJ NR 1

Szkole trywialną w Żołyni założył w 1818 r. proboszcz Bonifacy Pisulski. We wrześniu 1903r. 5-klasową Szkołę Etatową Mieszana podzielono na szkołę męską i żeńską. W 1908r. nastąpiła nowa reorganizacja. W Żołyni wsi utworzono 4-klasową Etatową Szkołę Mieszana im. św. Jana Kantego, a w Żołyni mieście 5-klasową Etatową Szkołę Mieszana. Podczas I wojny światowej nauka była zawieszona do 1915r. Po jej wznowieniu nastąpiły dalsze zmiany spowodowane m.in. połączeniem Żołyni wsi i Żołyni miasta. Ostatecznie pod koniec lat dwudziestych zaczęły funkcjonować 2 szkoły 7-klasowe: męska im. św. Jana Kantego pod kierownictwem Wawrzyńca Janusza i żeńska pod kierownictwem Józefa Stachyry. W 1926r. szkoła żeńska przybrała imię Stanisława Sobińskiego. Patron szkoły był kuratorem Lwowskiego Okręgu Szkolnego. Wracając z żoną z kina 19 X 1926r. został zastrzelony przez nacjonalistów ukraińskich.

Awers - płat koloru czerwonego z białym orłem w złotej, zdobionej koronie oraz hasło i nazwa szkoły.

Przypadającą w 1933 r. 30 rocznicę istnienia obu placówek, kierownicy szkół (żeńskiej Józef Stachyra i męskiej Karol Ogrodnicki) postanowili uczcić nadaniem "działwie szkolnej" sztandarów. 7 października 1934 r. odbyła się uroczystość wmurowania kamienia węgielnego pod budowę nowej szkoły, podczas której dzieci odegrały obrazek sceniczny w pięciu odsłonach pt. "Wanda". Równocześnie przekazano uczniom sztandary. Czas zatarł szczegóły związane z ich wykonaniem. Wg relacji Anny Burghardt sztandar szkoły męskiej wyhaftowała jej matka Kazimiera Ogrodnicka wraz ze swoją siostrą Zofią Janusz. W kronice szkolnej jest informacja, że sztandar szkoły żeńskiej został zakupiony za ok. 840 zł. Nie wiadomo, jak było z wbijaniem gwoździ. W drzewcu, które przetrwało do dziś, jest ich 217. Widnieją na nich nazwiska m.in.

Rewers - koloru białego, na nim wizerunek Matki Boskiej Częstochowskiej

takich osobistości jak: hr. Alfred Potocki, starosta łańcucki Stanisław Bogusławski, burmistrz Łańcuta Franciszek Czarniecki. Są gwoździe profesorów, nauczycieli, księży, lekarzy, dyrektorów różnych placówek. Drzewce zakończone jest orłem w koronie i udekorowane biało-czerwoną szarfą. Do 1939r. poczty sztandarowe wystawiane były podczas uroczystości szkolnych i świąt państwowych. W dniu 3 maja i 11 listopada uczniowie ze swymi sztandarami maszerowali do kapliczki św. Trójcy, gdzie wygłaszane były przemówienia i śpiewano pieśni patriotyczne. Po wkroczeniu Niemców sztandary ukryto w kościele. Do szkoły powróciły po zakończeniu działań wojennych, ale nie były eksponowane, gdyż Szkoła Podstawowa nr 1 nie miała imienia. Dopiero po przywróceniu jej imienia św. Jana Kantego w dniu 31 maja 1998r. podczas uroczystości szkolnych i gminnych wystawiane są poczty ze sztandarem dawnej szkoły męskiej. Obydwa zabytkowe sztandary liczące dziś ponad 70 lat są w dobrym stanie, umieszczone w oszklonych gablotach zdobią ściany gabinetu dyrektora.

Awers - czerwony płat, na środku biały orzeł w złotej, zdobionej koronie zwieńczony krzyżem, oraz dewiza wyszyta złotą nicią.

Rewers - płat koloru złotego, z elementami roślinnymi (kwiaty), na nim postać Jana Kantego w rektorskiej todze z aureolą nad głową, prawa ręka wsparta na ramionach prawdopodobnie krakowskiego żaka, lewa uniesiona ku niebu. Napis to prośba skierowana do patrona. Brzegi sztandaru obszyte złotymi frędzlami.

SZTANDAR SZKOŁY PODSTAWOWEJ NR 2

W 1906 r. powstała w Żołyni Dolnej jednoklasowa, mieszana szkoła ludowa im. Tadeusza Kościuszki. Administracyjnie podlegała SP w Żołyni Środkowej. W 1929r. utworzono dwie klasy eksponowane. Nauka odbywała się w wynajętych domach prywatnych. W 1961r. wzniesiono nowy budynek szkolny. Od tego czasu Żołyńnię podzielono na 2 obwody szkolne. Obowiązki kierownika nowej szkoły pełniła najpierw Eugenia Krzyżak, potem Bronisław Kowalski. Szkoła, która kilkakrotnie przechodziła reorganizację, nie miała patrona. Nadanie jej imienia nastąpiło 4 października 1986 roku, za kierownictwa Stanisławy Szydłowskiej. Już wtedy zrodził się pomysł ufundowania sztandaru, ale został on zrealizowany dopiero 6 czerwca 2002r. Projekt, po konsultacji z Radą Pedagogiczną, opracowała dyr Krystyna Marcinek. Sztandar wyhaftowała Maria Suwałka z Brzozowa, drzewce sprowadzono z Warszawy z pracowni L. Brzozowskiego, 36 szt. gwoździ honorowych wykonał J. Cwynar. Koszty związane z wykonaniem sztandaru pokryli: Komitet Rodzicielski, Przedsiębiorstwo Budowy Dróg i Mostów S.A. z Leżajska, Bank Spółdzielczy w Żołyni oraz Koło Kombatantów z Żołyni.

Uchwałą Rady Pedagogicznej powołano dwa poczty sztandarowe:

I chorąży - Mateusz Kuźnia, asysta - Ewelina Rugar, Paulina Uowska (wszyscy kl. V)

II chorąży - Przemysław Mac kl. IV, asysta - Agnieszka Młynek kl. IV, Justyna Nykiel kl. V

Podczas Mszy św. w kościele parafialnym sztandar został poświęcony przez proboszcza ks. Z. Głowackiego. Dalsza część uroczystości odbyła się w budynku szkoły. W kościele i do momentu przekazania sztandaru był w rękach przewodniczącego Rady Szkoły - Jerzego Urbana, przewodniczącej Rady Rodziców - Doroty Mac i przewodniczącej Komisji Oświaty w Radzie Gminy - Stanisławy Czech. Przekazanie sztandaru poprzedziło odegranie hymnu państwowego, wbijanie gwoździ pamiątkowych i ślubowanie uczniów. Pamiątkowe gwoździe wbili: M. Rybak - prezes ZG OZZ BCh, dr J. Lorenc, J. Partyka - prezes ZW OZZBCh w Rzeszowie, A. Benedyk - wójt Gminy Żołyń, J. Bartman, J. Wojnar, ks. Z. Głowacki - proboszcz, R. Hadała - prezes Zarządu PBDiM w Leżajsku, Sz. Rogowski - prezes Zarządu Gminnego ZK RP i BWP w Żołyni, S. Czech - przew. Komisji Oświaty RG w Żołyni, I. Noga - organizator VI Podokręgu BCh, S. Mirowicz, H. Drażek, W. Wawrzaszek, Z. Fajgier, Z. Decowska, M. Filip, T. Tokarz, Rada Rodziców - Rada Szkoły, K. Marcinek, Grono Pedagogiczne, uczniowie. W późniejszym czasie na drzewcu sztandaru umieszczono gwoździe gości zaproszonych, lecz nieobecnych podczas uroczystości. Z rąk przewodniczącego Zarządu Gminy Andrzeja Benedyka sztandar odebrała dyrektorka szkoły K. Marcinek i przekazała go uczniom. Potem nastąpiło wspólne odśpiewanie hymnu Batalionów Chłopskich "Do boju". Po wystąpieniach gości, w których przeważały wspomnienia dotyczące działalności Batalionów Chłopskich, nastąpiła część artystyczna złożona z wierszy i piosenek w wykonaniu uczniów szkoły, a wzbogacona przez występ orkiestry dętej z Rakszawy. Na uroczystości obecne były poczty sztandarowe żołyńskich szkół i organizacji. Z okazji uroczystości płk. J. Wojnar przekazał szkole pamiątkową płaskorzeźbę popiersia przywódcy BCh gen. Franciszka Kamińskiego.

Okolicznościowe życzenia dla społeczności szkolnej przesłali: K. Surowiec - wicewojewoda podkarpacki i J. Bury - poseł. Sztandar przechowywany jest w gabinecie dyrektorki szkoły, w gablocie wykonanej przez ojca uczennicy, Kazimierza Kulikowskiego. Uświetnia wszystkie uroczystości szkolne, parafialne oraz organizowane na terenie gminy obchody ważnych rocznic historycznych. Dnia 6 października 1991 r. szkoła została odznaczona Krzyżem Batalionów Chłopskich, którym udekorowano sztandar. W grudniu 2004 r. dokonano kolejnej dekoracji sztandaru odznaką „Za zasługi dla Związku Kombatantów RP i Byłych Więźniów Politycznych”

Strona prawa - barwy biało-czerwone, na środku płatu biały orzeł w koronie otoczony napisem będącym nazwą szkoły.

Strona lewa - na białym tle symbol patrona szkoły - zielony krzyż Batalionów Chłopskich otoczony napisem.

SZTANDAR LICEUM OGÓLNOKSZTAŁCĄCEGO

Do 1945r. nie było w Żołyńi szkoły średniej, dlatego żołyńska młodzież kształciła się najczęściej w gimnazjach w Rzeszowie, Łańcucie i Leżajsku. Po wyzwoleniu zaistniały warunki do utworzenia szkoły średniej w Żołyńi. Powstała ona we wrześniu 1945r. z inicjatywy nauczycieli prowadzących w czasie okupacji komplety tajnego nauczania (Józef i Zofia Szpilowie, Stanisław Pająk, Hilary Dulemba, Maria Russer, Maria Cierpisz) przy wsparciu władz gminy (Andrzej Mach - wójt, Bernard Żaczek - sołtys) i działaczy społecznych (Jan Filip, Jan Kuziara). Pełna jej nazwa brzmiała: Prywatne Koedukacyjne Gimnazjum i Liceum Gminnej Rady Narodowej. W 1950r. szkoła została upaństwowiona i otrzymała nazwę: Państwowa Szkoła Ogólnokształcąca Stopnia Licealnego. W 1954r. nastąpiło połączenie z SP 1 w jedną placówkę. Stan ten istniał do 1966r., kiedy nastąpił rozdział. Od początku istnienia szkoła średnia nie miała własnego lokalu, mieściła się w budynku SP 1. Ośmioklasowa szkoła podstawowa licząca 16 oddziałów i dwuciągowe liceum nie były w stanie pomieścić się w jednym budynku, dlatego przystąpiono do budowy nowego gmachu dla LO. Został on oddany do użytku w 1974r.

Przypadająca w 1985 r. 40 rocznica powstania LO w Żołyńi, skłoniła społeczność szkolną do ubiegania się o imię i sztandar. Duży sentyment żołyńiaków do Adama Mickiewicza zdecydował o jego wyborze na patrona placówki. Inicjatorem nadania liceum imienia była szkolna organizacja ZSMP pod kierunkiem nauczyciela Danuty Myślickiej.

30 listopada 1985 r. odbyła się podniosła uroczystość - szkoła otrzymała imię oraz sztandar ufundowany przez Komitet Rodzicielski. Oprócz uczniów i nauczycieli przybyło wielu zaproszonych gości: wicekurator Oświaty i Wychowania w Rzeszowie Antoni Stochła, naczelnik Gminy Żołyńia Tadeusz Malinowski, inspektor oświaty Jan Kulpa, dyrektorzy lokalnych instytucji i zakładów pracy, były dyrektor LO w Żołyńi Helena Drzewicka, emerytowani nauczyciele - Kunegunda Sierant i Edward Pelc, absolwenci szkoły.

Szkolne święto otworzyła dyr Łucja Bernat witając zaproszonych gości. Po wykonaniu hymnu państwowego wicekurator odczytał i przekazał akty nadania szkole imienia i sztandaru. Przedstawiciel rodziców Stanisław Miś wręczył sztandar pani dyrektor, a ta przekazała go uczniom. Poczёт stanowili: Ewa Błądek, Ryszard Ziembicki i Barbara Chmura. Następnie odbyła się prezentacja sztandaru i ślubowanie uczniów. W imieniu społeczności szkolnej podziękowała trzecioklasistka Anna Panek. Przed częścią artystyczną wystąpił jeszcze wicekurator Antoni Stochła. Uroczystość, której towarzyszyła wystawa dorobku sportowego szkoły, prowadziła nauczycielka Danuta Myślicka. Imprezę uświetniły recytowane przez młodzież utwory Adama Mickiewicza oraz występy zespołu "Estradka Uszatka" i zespołu tańca towarzyskiego z MDK w Rzeszowie.

W roku nadania imienia uczyło się w szkole około 230 uczniów w 8 klasach.

Chociaż sztandar ma dopiero 20 lat, już czas zatarł szczegóły związane z jego wykonaniem. Udało się ustalić, że wyhaftowano go w pracowni artystycznej w Warszawie - pieczę nad wykonaniem sprawował naczelnik gminy Tadeusz Malinowski.

Każdego roku pod koniec listopada obchodzone jest Święto Patrona Szkoły. 26 listopada 1990 r. w takie święto, w 45 - lecie szkoły nastąpiło poświęcenie jej oraz sztandaru. Tę część uroczystości prowadzili ks. Zbigniew Głowacki - proboszcz parafii w Żołyńi oraz wikariusz ks. Antoni Ruśnica.

W placówce było wtedy 12 oddziałów i ponad 370 uczniów.

Sztandar służył szkole do 2002 r., dziś jest przechowywany w kancelarii placówki i stanowi część jej historii.

Awers - płat biały, w części centralnej kaganek oświaty w ciepłych kolorach, u góry w lewym i prawym rogu daty powstania LO oraz nadania szkole imienia i sztandaru. Wszystkie napisy mają złotą barwę.

Rewers - białoczerwone barwy, na białym polu w czerwonej tarczy wyhaftowany srebrny orzeł w koronie.

SZTANDAR ZESPOŁU SZKÓŁ

W 1999 r. weszła w życie reforma oświaty, powstały gimnazja. Decyzją Rady Gminy w Żołyni utworzono na terenie gminy jedno gimnazjum z siedzibą w budynku liceum. Równocześnie gmina Żołynia przejęła od powiatu łańcuckiego prowadzenie liceum ogólnokształcącego. Nastąpiło połączenie obu szkół. Powstał Zespół Szkół im. Adama Mickiewicza w Żołyni. Sztandar liceum reprezentował nową placówkę, chociaż nie było to zbyt zgodne z rzeczywistością. Z każdym rokiem szkole przybywało uczniów, zwłaszcza gimnazjalistów, potrzebne były nowe pomieszczenia. 23 września 2002 r. odbyło się oficjalne otwarcie nowego budynku, w tym dużego kompleksu sportowego. Ta uroczystość zmobilizowała do ufundowania placówce nowego sztandaru. Obchody rozpoczęły się Mszą św. w żołyńskim kościele. Do świątyni sztandar wprowadzili przedstawiciele rodziców: Zofia Dziurzyńska, Mieczysław Filip i Teresa Śliż. Tu nastąpiło jego poświęcenie przez ks. proboszcza Stanisława Cebulę. Na dalszą część imprezy uczniowie, nauczyciele i zaproszeni goście udali się do nowego budynku szkoły. Słowa powitania skierował do obecnych dyrektor szkoły Stanisław Panek. Kolejno zabierali głos: wójt Gminy Żołynia Andrzej Benedyk, posłowie na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej Tadeusz Ferenc i Jan Bury, podkarpacki kurator oświaty Jan Kurp, starosta łańcucki Adam Krzysztoń. W imieniu rodziców i nauczycieli wystąpiła Aurelia Bem-Wróbel. Poza mówcami na uroczystość przybyli wójtowie gmin powiatu łańcuckiego, przewodniczący i radni Rady Gminy w Żołyni, dyrektorzy szkół i innych instytucji z terenu gminy. Towarzyszył temu również sztandar Szkoły Podstawowej nr 1 im. Jana Kantego w Żołyni. Po oficjalnych wystąpieniach ks. proboszcz Stanisław Cebula dokonał poświęcenia budynku. Część uroczystości związaną z przekazaniem szkole sztandaru prowadziła wicedyrektor placówki Teresa Grędyś. Sztandar zaprezentowali przedstawiciele fundatorów czyli Rady Rodziców i przekazali dyrektorowi szkoły, który oddał go w ręce uczniowskiego pocztu sztandarowego. W jego skład wchodził: Lidia Dudek, Paweł Tabin i Magdalena Gerersdorf. W okolicznościowym programie artystycznym wystąpili uczniowie: Agnieszka Młynek, Krzysztof Leja, Karol Leja i Dawid Fus z recytacjami (przygotowanie Stefan Natoński), Natalia Reguła - śpiew (przygotowanie Katarzyna Piękoś), zatańczył zespół "Wiwatki" z GOK w Żołyni, zespół "Ekrol" z Łańcuta prowadzony przez Ewę Hołub i popisywali się młodzi sportowcy z sekcji zapaśniczej z Łańcuta. Specjalne dekoracje, na tle których występowali goście i artyści, wykonali Jadwiga i Edward Rząsowie. Po części artystycznej były wpisy do książki pamiątkowej i zwiedzanie nowego obiektu. Sztandar Zespołu Szkół im. A. Mickiewicza w Żołyni wykonała Zdzisława Tarnawska z Łańcuta, drzewce wytoczył stolarz z Rakszawy Stanisław Janas, a okucia zrobiono w Przemyślu. Wygląd, kolorystykę zaprojektowały nauczycielki: Beata Decowska - Gąsior i Lucyna Szymczyk. Nad mottem zastanawiali się wszyscy pedagodzy, padały różne cytaty z utworów wieszczów. Wybrano ten, który zachęca młodzież do działania, do wybijania się ponad przeciętność. Nad przygotowaniem sztandaru czuwał dyrektor Stanisław Panek. Sztandar przechowywany jest w kancelarii szkoły i uczestniczy w uroczystościach szkolnych oraz ważnych i podniosłych wydarzeniach lokalnych i środowiskowych. Szkoła posiada ceremoniał opracowany przez wicedyrektor Teresę Grędyś, zawiera on między innymi scenariusze niektórych świąt, rotę ślubowań uczniów klas pierwszych i absolwentów oraz komendy prowadzące sztandar. Poczet - 2 chłopców i 4 dziewczęta (2 zmiany) - stanowią wyróżniający się uczniowie klas licealnych. W chwili nadawania nowego sztandaru szkoła liczyła ponad 600 uczniów w 22 oddziałach.

Awers - na oliwkowym tle w centralnym miejscu portret A. Mickiewicza wykonany w różnych odcieniach brązu. Nad nim wyszyty złotą nicią napis będący obecną nazwą szkoły. Po bokach nazwy i daty powstania LO i Gimnazjum, na dole hasło: „Młodości! Ty nad poziomy wylatuj”.

Rewers - płat biało - czerwony na nim srebrny orzeł w złotej koronie.

SZTANDARY GMINNEGO KOŁA ZK RP I BWP

Zorganizowany ruch kombatancki rozwinął się po II wojnie światowej. W 1949r. powstał Związek Bojowników o Wolność i Demokrację (ZBoWiD). Nieliczni wówczas jego członkowie z Żołyni należeli do koła w Łańcucie, własne założyli dopiero w 1962r. (Pierwszym jego prezesem był Andrzej Mach). Początkowo liczyło niewielu członków. Dynamiczny ich wzrost nastąpił w latach 1980 - 1989, osiągając najwyższy stan - 220 osób. Obecna nazwa organizacji brzmi: Związek Kombatanów RP i Byłych Więźniów Politycznych.

Gminne Koło ZK RP i BWP w Żołyni posiada dwa sztandary. Pierwszy otrzymało w 1978r., drugi w 1994r. Po raz pierwszy inicjatorem nadania Kołu sztandaru był jego ówczesny prezes Jan Kuras. Decyzję podjął Zarząd, zaakceptowały władze wojewódzkie Związku, zezwolenie wydał Wydział Kultury Urzędu Wojewódzkiego w Rzeszowie. Kosztami wykonania sztandaru i umundurowania pocztu miał się zająć Zarząd Koła ZBoWiD w Żołyni. Uroczystość została zaplanowana na 9 maja 1978r., ale z powodu opóźnienia prac hafciarskich (wykonawca nieznany) oraz godła i okuć drzewca przez Wytwórnię Sprzętu Komunikacyjnego PZL w Rze-

szowie, jej termin został przesunięty na 19 lipca 1978r. (w przeddzień obchodzonego wówczas 22 lipca Święta Niepodległości i 35 rocznicy powstania LWP). Drzewce wykonał członek Koła, żołyński stolarz Ludwik Marcinek.

Sztandar, będący darem społeczeństwa Żołyni, z rąk prezesa Zarządu Wojewódzkiego ZBoWiD Mieczysława Kaczora, odebrał prezes Gminnego Koła Jan Kuras. W uroczystości uczestniczyli przedstawiciele miejscowych władz: naczelnik gminy Kazimierz Dec, przewodniczący GK FJN Józef Bernat, I sekretarz PZPR Zygmunt Trzos oraz mieszkańcy Żołyni. W skład pierwszego pocztu sztandarowego weszli: Józef Mach, Józef Żaba i Władysław Fus. W roku nadania sztandaru Koło liczyło 112 członków.

Po zmianie nazwy kombatanckiej organizacji na ZK RP i BWP Zarząd Wojewódzki przyznał Gminnemu Kołu w Żołyni nowy sztandar. Koszty jego wykonania ponieśli wszyscy członkowie (członkowie zwyczajni wpłacili po 100 zł., podopieczni po 50 zł.). Wyszyty został przez zakonnice z Markowej. Pieczę nad wykonaniem sztandaru i przygotowaniem uroczystości sprawował Władysław Wawrzaszek.

11 grudnia 1994r. podczas Mszy św. ks. proboszcz Zbigniew Głowacki dokonał jego poświęcenia. Następnie poczet sztandarowy w składzie: Mieczysław Skoczylas, Władysław Wawrzaszek i Ludwik Marcinek, członkowie Koła i zaproszeni goście udali się do Domu Kultury, gdzie prezes Koła Szymon Rogowski odebrał sztandar od prezesa Okręgu Wojewódzkiego Zarządu ZK RP i BWP Juliana Węgrzyna. Uroczystość zakończyła krótka część artystyczna i spotkanie towarzyskie kombatanów z zaproszonymi gośćmi.

Poczet sztandarowy wystawiany był podczas pokojowych manifestacji: 18 września 1983r. z okazji odsłonięcia w Rynku pomnika ofiar wojny, 27

Awers - kwadratowy czerwony płat, na środku nazwa organizacji w półkolistym wieńcu ze złotych tulipanów

Rewers - zielony płat z dużym srebrnym krzyżem na tle białoczerwonego i czerwonego sztandaru, wokół kwiatowy ornament, u dołu hasło i data

Awers - płat jasnozielony, w centralnym miejscu srebrny orzeł w koronie na tle miecza, otoczony wieńcem liści i różyczek oraz napisem będącym nazwą organizacji

Rewers - płat białoczerwony z dużym orłem pośrodku otoczonym wieńcem i hasłami, u góry w lewym rogu herb Żołyni

listopada 1983r. z okazji odznaczenia Żołni Krzyżem Grunwaldu III klasy, 23 czerwca 1995r. w czasie odsłonięcia nowej tablicy ofiar wojny na obelisku cmentarnym. W 1994 i 2002 r. uczestniczył w uroczystościach nadania SP 2 w Żołni Dolnej imienia i sztandaru. Co roku bierze udział w uroczystościach patriotycznych organizowanych w rocznicę wybuchu wojny, pacyfikacji Żołni, w uroczystościach kościelnych, towarzyszy członkom Koła w ostatniej drodze. Obecnie w skład pocztu sztandarowego wchodzi: Mieczysław Skoczyła, Władysław Wawraszek i Michał Leja.

SZTANDAR LIGI OBRONY KRAJU

Pierwsze ogniwo organizacji, której celem jest działalność sportowa i na rzecz obronności kraju, powstało w Żołni w styczniu 1953 r. przy Gminnej Spółdzielni Samopomoc Chłopska i nosiło nazwę: Liga Przyjaciół Żołnierza. Liczyło 26 członków. Rekrutowali się oni także z terenu Rakszawy, która tworzyła z Żołnią wspólną gminę. Pierwszym prezesem był Franciszek Miś. Po przemianowaniu LPŻ na LOK funkcję prezesa objął Józef Tkacz, zaś po utworzeniu w 1976 r. Gminnego Zarządu LOK - Bronisław Dudek. Najważniejsze dziedziny działalności LOK-u to prowadzenie Klubu Motorowego i strzelectwo sportowe. Członkowie Klubu uczestniczyli w licznych rajdach i zawodach, zajmując czołowe lokaty. W 1985 r. ukończono budowę strzelnicy sportowej z bezpiecznymi i wygodnymi stanowiskami. LOK w Żołni należał wówczas do najlepszych w województwie i dlatego też w uznaniu zasług na niwie działalności społeczno - obronnej, otrzymał jako pierwszy sztandar organizacyjny, ufundowany przez Urząd Gminy i społeczeństwo. Wykonany został w Wojewódzkiej Centrali Handlu w Rzeszowie, drzewce zrobiono w Spółdzielni Rzemieślniczej "Robotnik" w Rakszawie, go dło do drzewca (piastowski orzeł bez korony) w WSK PZL w Rzeszowie na zlecenie ZW LOK.

Uroczystość nadania sztandaru odbyła się 11 października 1979 r. w Zespole Szkół Włókienniczych w Rakszawie podczas akademii zorganizowanej z okazji 36 - lecia powstania LWP i 35 - lecia LOK. Sztandar z rąk przewodniczącego GK FJN Józefa Bernata odebrał prezes Zarządu Gminnego LOK Bronisław Dudek i przekazał go członkom pocztu sztandarowego. Tworzyli go trzej najaktywniejsi działacze LOK: Jan Kochman, Bogusław Frączek i Józef Walawender. Miłym akcentem uroczystości było wręczenie najbardziej zasłużonym osobom srebrnych i brązowych odznak „Zasłużony działacz LOK”. Okolicznościowy występ artystyczny przygotowała młodzież szkolna. Sztandar przechowywany jest w gablocie w Urzędzie Gminy w Żołni. Poczet sztandarowy wystawia się z okazji obchodów wewnętrznych organizacji, uroczystości środowiskowych, kościelnych i świąt narodowych. Tworzą go: Józef Kołodziej, Edward Cisek i Janusz Jaremicz.

Strona prawa. Płat koloru czerwonego w kształcie kwadratu, u góry napis będący nazwą organizacji, na środku odznaka LOK-u (srebrny orzeł bez korony) u dołu nazwa posiadacza sztandaru. Wszystko wyhaftowane srebrną nicią.

Strona lewa. Płat koloru błękitnego, cały wypełniony napisem - hasłem wyhaftowanym złotą nicią. Brzegi z trzech boków obszyte złotymi frędzlami, czwarty przymocowany do drzewca zakończony srebrnym orłem.

SZTANDAR KOŁA ŁOWIECKIEGO

Na początku była spółka łowiecka. Założyli ją w 1946 r.: Antoni Sierzęga, Jan Leja i Antoni Wal. W 1950 r. z połączenia spółek w Żołyń, Rakszawie i Brzósie Stadnickiej powstało zrzeszenie łowieckie. W 1954 r. utworzono Koło Łowieckie nr 3, które od 1961 r. przyjęło nazwę "Kuropatwa".

Ma ono na swoim koncie wiele osiągnięć. Żołyńscy myśliwi wzorowo prowadzą gospodarkę w łowiskach, chronią ojczystą przyrodę, przestrzegają zasad etyki łowieckiej, pielęgnują tradycje, współpracują z młodzieżą szkolną.

W 1996 r. obchodzili uroczyste jubileusz 50-lecia działalności. Dla jego uczczenia wybudowali własnymi siłami piękną kaplicę swego patrona św. Huberta i ufundowali Kołu sztandar. Wyhaftowała go Zdzisława Kucharska z Żurawicy wg projektu Tadeusza Babiarza z Rakszawy. Drzewce wykonał rakszawski stolarz Stanisław Janas, gwoździe firma z Mielca.

Uroczystości jubileuszowe odbyły się 25 sierpnia 1996 r. w nowo wzniesionej kaplicy. Mszę św. w asyście 4 księży celebrował kapelan myśliwych Archidiecezji Przemyskiej ks. Jerzy Lic. Poświęcenia sztandaru dokonał ks. Stanisław Wacnik - proboszcz parafii Białobrzegi, na terenie której stoi kaplica. Przewodniczący Naczelnej Rady Łowieckiej Alfred Hałasa przekazał go prezesowi KŁ "Kuropatwa" Tadeuszowi Porębnemu. Pamiątkowe gwoździe (83 szt.) wbili m.in. wojewoda rzeszowski Kazimierz Surowiec, przew. NRŁ Alfred Hałasa, prez. Marek Rogoziński, przew. Zarządu Okręgowego PZŁ w Rzeszowie Zdzisław Ziobrowski, wójtowie gmin, przedstawiciele zaprzyjaźnionych Kół Łowieckich oraz członkowie żołyńskiego Koła i ich sympatycy. Na drzewcu umieszczone zostały też gwoździe (15 szt.) upamiętniające członków koła, którzy w okresie minionego 50-lecia odeszli do „krajiny wiecznych łowów”. Pierwszy poczet sztandarowy stanowili: Henryk Drażek, Edward Leja i Henryk Mazurek.

Fakt posiadania własnego sztandaru bardzo podniósł prestiż Koła. To dzięki niemu w/w poczet miał zaszczyt uczestniczyć w spotkaniu z Ojcem św. Janem Pawłem II w Krośnie podczas jego wizyty na Podkarpaciu w czerwcu 1997 r. W 3 miesiące później poczet w składzie: Henryk Drażek, Józef Frączek i Kazimierz Szmuc brał udział w I Pielgrzymce Myśliwych na Jasną Górę. W 1998 r. sztandar odznaczony został Medalem za Zasługi dla Łowiectwa Rzeszowszczyzny. Co roku poczet uczestniczy w Mszy św. inaugurującej sezon łowiecki, w procesji Bożego Ciała, we wszystkich uroczystościach organizowanych z różnych okazji na terenie gminy. Reprezentuje też Koło na organizowanym w październiku Festiwalu Myśliwskim w Leżajsku. Sztandarem opiekują się prezes Koła Edward Leja i łowcy Henryk Mazurek.

Awers - płat w kolorze turkusowym, u góry w lewym rogu na białej tarczy napis: 50 lat, w centralnym miejscu wyhaftowana stojąca w listowiu kuropatwa, po obu jej stronach daty założenia koła i nadania mu sztandaru, dokoła napis będący pełną nazwą koła, u dołu w prawym rogu herb Żołyń

Rewers - płat w kolorze granatowym obszyty dokoła złotym galonem i z trzech stron frędzlami, na środku odznaka Polskiego Związku Łowieckiego ozdobiona po bokach gałązkami dębowych liści z żółdźkami, u góry i u dołu napis będący nazwą związku

SZTANDARY OSP W ŻOŁYNI

Za datę powstania pierwszej jednostki OSP w Żołyni przyjęto rok 1901 (ale ochrona przeciwpożarowa organizowana była już wcześniej). Wkrótce potem utworzone zostały jednostki w Żołyni Dolnej i Górnej, które działały do czasów II wojny światowej. Podczas okupacji żołyńscy strażacy pełnili nocne warty, które umożliwiły im udział w konspiracji. Po wojnie działalność członków OSP bardzo się ożywiła. Organizowano imprezy i gromadzono środki finansowe na zakup sprzętu gaśniczego i umundurowania, a w okresie późniejszym na budowę remizy. Oddano ją do użytku w 1962 roku. Dziś jednostka jest wyposażona w nowoczesny sprzęt, należy do Krajowego Systemu Ratunkowo - Gaśniczego, bywa wzywana do dużych akcji ratunkowych w województwie i kraju.

Awers - płat czerwony, w środku znak związku OSP, otoczony haśle

Rewers w kolorze niebieskim, w centralnej części wizerunek św. Floriana, wokół niego nazwa jednostki, u góry w prawym rogu herb Żołyń, u dołu daty powstania jednostki i nadania jej sztandaru.

Pawlak. Odebrał go prezes OSP w Żołyni Franciszek Kołcz. Najbardziej zasłużeni strażacy też otrzymali odznaczenia. W drzewce sztandaru wbito 13 gwoździ. Swoje gwoździe wbili m.in.: prezes ZG ZOSP Waldemar Pawlak, poseł Aleksander Bentkowski, senator Józef Frączek. Pozostałe gwoździe (119szt.) zostały umieszczone na specjalnej tabliczce, która zdobi ściany remizy. Uroczystości jubileuszowe zakończyła część artystyczna przygotowana przez Gminny Ośrodek Kultury i tradycyjna strażacka majówka. Sztandar przechowywany jest w remizie strażackiej, w gablocie, którą wykonał Włodzimierz Karp, a pocztę sztandarową uczestniczącą we wszystkich uroczystościach związkowych i lokalnych oraz pogrzebach członków OSP.

Awers - płat koloru bordowego, na nim wyhaftowany srebrną nitką znak Związku OSP (z orłem bez korony) i napis

Rewers - w kolorze niebieskim, na środku symbole strażackie - hełm wkomponowany w skrzyżowane toporki i wieniec laurowy, wokół napis będący nazwą jednostki, w lewym rogu data powstania jednostki, w prawym data nadania sztandaru.

W 1981 roku minęła 80 rocznica działalności żołyńskiej OSP. Uroczystości jubileuszowe odbyły się 16 maja 1982 roku. Uczestniczyli w nich przedstawiciele jednostek OSP z pow. łańcuckiego i Leżajska, miejscowych władz, instytucji i organizacji społecznych. Podczas akademii w Domu Kultury prezes jednostki Ludwik Marcinek odebrał sztandar, ufundowany przez Urząd Gminy i miejscowe społeczeństwo, z rąk komendanta powiatowego Stanisława Foltmana. W części artystycznej wystąpiła m.in. orkiestra dęta z RZPW w Rakszawie.

W 2001 roku żołyńscy strażacy świętowali kolejny jubileusz - 100-lecie swojej służby społecznej. Został on przygotowany z dużym rozmachem. Wydano publikację o historii straży w Żołyń, na ścianie remizy umieszczono pamiątkową tablicę i figurkę św. Floriana, a także postarano się o nowy sztandar.

Ufundowały go władze samorządowe, wyszyła Zdzisława Tarnawska z Łańcuta, drzewce i ozdobną tablicę na gwoździe zrobił Stanisław Janas z Rakszawy, gwoździe wykonał Wiktor Szpunar z Wysokiej, elementy ozdobne zakupiono w Przemyślu. Uroczystości jubileuszowe odbyły się 6 maja 2001r. Mszę św. celebrował i sztandar poświęcił kapelan strażaków ks. Jan Krynicki. Dalsza ceremonia miała miejsce na Rynku. Jej świadkami byli zaproszeni goście, przedstawiciele różnych władz, pocztę sztandarową wszystkich 32 jednostek z terenu powiatu łańcuckiego i Biedaczowa oraz licznie zgromadzeni mieszkańcy Żołyń i okolicy.

Sztandar wręczył (i udekorował najwyższym odznaczeniem strażackim Złotym Znakiem Związku) prezes Zarządu Głównego ZOSP RP Waldemar

SZTANDAR BANKU SPÓŁDZIELCZEGO W ŻOŁYNI

Inicjatorem założenia placówki finansowej w Żołyńi był wikariusz ks. Adam Wesoliński. W 1903 r. powstała Spółka Oszczędności i Pożyczek. Pierwszą jej siedzibą był dom prywatny Michała Rutowskiego na Podkościelu. W 1912r. zakupiono dla niej budynek, w którym dziś mieści się Bank Spółdzielczy. Od 1925r. przyjęła nazwę Kasy Stefczyka. Ciągłe się rozwijała i poszerzała teren działania. Po okresie stagnacji spowodowanej wojną w 1946r. reaktywowała swoją działalność. W 1950r. nastąpiło połączenie Kasy Stefczyka w Żołyńi z Kasą Stefczyka w Rakszawie i w ten sposób powstała Gminna Kasa Spółdzielcza w Żołyńi. Długoletnim jej przewodniczącym był Marcin Wal (1955 - 1983). Kasa wspierała rozwój rolnictwa i różne formy spółdzielczości.

W 1957r. placówka przyjęła nazwę Kasa Spółdzielcza w Żołyńi, a w 1975r. została przekształcona w Bank Spółdzielczy. Od 1996r. jego prezesem jest Kazimierz Górecki. Ostatnie 10-lecie to dynamiczny rozwój placówki. Rozszerzony został zakres obsługi kasowej, zwiększono gamę produktów bankowych, utworzono Punkt Obsługi Klienta w Czarnej i wzmocniono obsługę w Rakszawie. Przeprowadzono remonty, wymieniono sprzęt i programy komputerowe.

Placówka posiada stabilną sytuację na rynku finansowym, prowadzi działalność na terenie powiatu łańcuckiego, leżajskiego, rzeszowskiego i przeworskiego.

W 2003r. Bank Spółdzielczy w Żołyńi obchodził 100-lecie swojej działalności. Z tej okazji otrzymał własny sztandar ufundowany przez spółdzielców i mieszkańców z terenu działania banku. Inicjatorami byli wójtowie 3 gmin: Żołyńi, Rakszawy i Czarnej. Sztandar wyhaftowała Zdzisława Tarnawska z Łańcuta wg projektu Lucyny Szymczyk. Drzewce wykonał Andrzej Opryszko w Zakładzie Usługowym Brązowniczo-Ślusarskim w Przemysłu. Uroczystości jubileuszowe odbyły się 27 lipca 2003r. Rozpoczęła je Msza św. w kościele parafialnym, podczas której, przy udziale pocztów sztandarowych miejscowych szkół i organizacji społecznych, ks. Janusz Jakubiec dokonał poświęcenia sztandaru. Poczet sztandarowy tworzyli: wójt Gminy Żołyńia Andrzej Benedyk, wójt Gminy Rakszawa Jan Wilczek i sekretarz Gminy Czarna Joanna Łukasz.

Dalsza część uroczystości jubileuszowych miała miejsce nad „Tamą”. Sztandar przejęli członkowie Zarządu Banku: Kazimierz Górecki, Michałina Tabin i Krystyna Sieręga.

Uroczystościom jubileuszowym towarzyszyło wiele atrakcji: występy zespołów muzycznych i estradowych oraz pokaz sztucznych ogni. Zakończyła je zabawa taneczna.

Sztandar przechowywany jest w budynku Banku, poczet sztandarowy tworzą: Piotr Młynek, Aleksandra Górecka - Mach, Bogumiła Golba. Uczestniczy on w uroczystościach branżowych organizowanych na terenach działalności banku oraz środowiskowych.

Awers w kolorze zielonym, w lewym rogu na białym tle herb Żołyńi, w prawym tęczą - symbol spółdzielczości, niżej przez całą szerokość nazwa placówki, data jej powstania i nadania sztandaru. Płat z trzech stron obszyty frędzlami.

Rewers - na białym - czerwonym tle pośrodku srebrny orzeł w złotej koronie, u dołu napis wyszyty złotą nicią.

SZTANDAR KLUBU GMINNEGO HDK PCK

Klub powstał w 1984 r. z inicjatywy ówczesnego przew. ZG ZSMP Marka Macha i insp. UG ds. Sportu i Turystyki Jana Cieśli. Na początku zrzeszał 15 osób. W ciągu następnych lat systematycznie rozszerzał swoją działalność i werbował nowych członków. Wybrany w 1989 r. nowy Zarząd z prezesem Markiem Machem na czele zaczął organizować różne imprezy typu towarzyskiego (ogniska, zabawy, choinki dla dzieci, zawody sportowe, wycieczki, pielgrzymki do miejsc kultu religijnego itp.), które zintegrowały środowisko krwiodawców i zaowocowały wzrostem liczby członków Klubu. Ewenementem na skalę województwa był fakt, że do Klubu coraz liczniej wstępowały kobiety. Gdy w 2004 r. żołyńscy krwiodawcy obchodzili 20-lecie działalności, liczył już 133 członków (w tym 18 kobiet). Ukoronowaniem ich pracy i dowodem uznania za krzewienie idei czerwonokrzyskiej i honorowego krwiodawstwa było nadanie Klubowi sztandaru. Ufundował go Urząd Gminy w Żołyni i długoletni sponsor Tadeusz Dziurzyński, wykonała Maria Suwała z Grabownicy wg projektu dyr Zarządu Podkarpackiego Okręgu PCK Eugeniusza Taradajko, na wniosek Zarządu Klubu HDK PCK w Żołyni w składzie: Marek Mach, Stanisław Rogowski, Krystyna Opałka, Barbara Krzanik, Jacek Bosak, Piotr Frączek. Drzewce zrobił bezpłatnie Czesław Lasek z Żołyni.

Uroczystości jubileuszowe w dniu 20 listopada 2004r. rozpoczęła Msza św. w kościele parafialnym, podczas której ks. proboszcz prałat Stanisław Cebula dokonał poświęcenia sztandaru. Oprawę nabożeństwa przygotowali żołyńscy harcerze. Przekazanie sztandaru nastąpiło podczas dalszej części uroczystości w budynku Zespołu Szkół im. A. Mickiewicza. Dyr Eugeniusz Taradajko wręczył go prezesowi Klubu Markowi Machowi, a ten z kolei członkom pocztu sztandarowego w składzie: Stanisław Rogowski, Krystyna Opałka, Barbara Krzanik. Świadcami tej podniosłej ceremonii byli zaproszeni goście m.in.: członek Krajowej Rady HDK PCK w Warszawie Janusz Bęben, prezes Rejonowego Zarządu PCK w Łańcucie Jerzy Ankiewicz, dyr ZOS ds. lecznictwa Stefan Rachwał, przedstawiciele miejscowych władz, instytucji i organizacji społecznych, wolontariusze i sponsorzy Klubu, a także delegacje i pocztu sztandarowe zaprzyjaźnionych Klubów z Bytoma, Mielca, Rzeszowa, Nowej Sarzyny, Łańcuta. Żołyński Klub oraz zasłużeni krwiodawcy, wolontariusze i działacze uhonorowani zostali odznaką „Zasłużony Honorowy Dawca Krwi”. Oprawę artystyczną przygotował Gminy Ośrodek Kultury w Żołyni. Uczestnicy uroczystości otrzymali na pamiątkę okolicznościowe witrażyki i specjalnie wydaną z tej okazji broszurkę zawierającą historię żołyńskiego Klubu. Obchody zakończyła wspólna zabawa.

Sztandar przechowywany jest w Urzędzie Gminy. Poczet uczestniczy w uroczystościach lokalnych i w imprezach organizowanych przez zaprzyjaźnione Kluby.

Awers - płat koloru zielonego, od góry herb Żołyń, pod nim w półkołu wyhaftowany złotą nicią napis będący nazwą Klubu, u dołu daty powstania Klubu i nadania sztandaru.

Rewers - na białym tle pośrodku czerwony krzyż otoczony złotym napisem. Brzegi obszyte złotymi frędzlami.

Jubileusz 100-lecia OSP w Żołyń (6.05.2001 r.)
Przekazanie jednostce nowego sztandaru

Przekazanie sztandaru Zespołu Szkół, 23 września 2002

Sztandary
SP 1 i SP 2
na pogrzebie
Franciszka
Frączka,
Słońcesława
z Żołyń
7 lipca 2006 r.

Sztandar PSL w Żołyń na ziemi włoskiej
(25.03.1994 r.) w 50 rocznicę zdobycia
twierdzy Monte Cassino

Uroczystość Bożego Ciała

Materiały zebrała i opracowała Magdalena Kątnik-Kowalska. Informacji udzielali: Józef Lic, Zofia Marcinek (Cech); Stanisław Kuras (PSL w Żołyń); Czesław Wilczek, Władysław Wróbel (PSL w Brzozie Stadnickiej); Paweł Leja, Anna Burghardt (SP 1); Jolanta Kuras (SP 2); Teresa Grędyś (LO i Zespół Szkół); Stefania Mirowicz (ZK RP i BWP); Bronisław Dudek (LOK); Mieczysław Skoczylas, Franciszek Kołcz (OSP); Henryk Drażek, Jan Mazurek (KŁ); Kazimierz Górecki, Barbara Sowa (BS); Marek Mach, Krystyna Opałka (HDK PCK)

Zdjęcia sztandarów (str.3,4,5,10,11,13,14) Jerzy Tomczyk

"Fakty i Realia", Wydawca: Wójt Gminy Żołyń, 37-110 Żołyń, ul. Rynek 22, tel. 0172243018, fax. 0172243476,
e-mail: urząd@zolyńia.pl, www.zolyńia.pl Redaktor naczelna: Magdalena Kątnik-Kowalska,
Redakcja: Gminny Ośrodek Kultury w Żołyń, ul. Smolarska 1, tel. 0172243061, e-mail: dk_zolyńia@wp.pl,
Druk: TECHGRAF Łańcut, Nakład 1000 egz.

Redakcja zastrzega sobie prawo redagowania nadesłanych tekstów i nie odpowiada za treść zamieszczanych reklam.